

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

Проект „Мемофиш. Памет и бъдеще. Истории за дунавската цивилизация“, eMS
ROBG-420

ТЕРЕННО
АУДИОВИЗУАЛНО ПРОУЧВАНЕ
НА ТРАНСГРАНИЧНИ РИБАРСКИ ОБЩНОСТИ

ИНТЕРВЮ
Пенка Кадрийска, Русе / Бръшлен

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

Interreg

Европейски съюз

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

Добър ден! Много ти благодаря, че се съгласи да се срещнем. Моля те да се представиш. Как се казваш, коя година си родена?

Родена съм през 1940-а година в бедно рибарско семейство. Родителите ни са от рибарско потекло. Всичките братя, те са около 6-7 братя, които само с риболов се занимават. И спомените са ни повечето от отглеждането ни, повече сме отгледани с риба.

Тука в Бръшлен ли си родена?

В Бръшлен съм родена, в Бръшлен съм расла. Тук съм учила и до средното си образование, основното образование. После, 70-а година почнах телефонистка в „Напоителни системи”, там 20 години работих. През свободното си време с братовчедка ми се занимавахме с риболова на бащите ни. Те са ни оставили лодка. Тя повече братовчедка ми с нея е ходила с баща си, повече се е занимавала. Тя е несемейна и има възможност повече да ходи. Пък аз после 95-а година после като се пенсионирах, вече тръгнахме взаимно с нея. Купихме си сами фургон. Обзаведохме го. Лодка имахме, мотор имахме. И така с по-буйна младост работехме и успяхме. И после, мъжете, които бяха там, и те подкрепяха, поддържаха ни. Ние бяхме беззащитни две жени, но бяхме с уважение. И така до тези старини стигнахме, да не можем сега да отидем и да искаме, нямаме възможност. Лодката ни се повреди, нямаме средства да я ремонтираме. Стои на брега захлупена, просто ми е жал. Но така станаха времената, че не можем на никой да се сърдим.

Каза ми, че имаш братя.

Не, братята на татко ми. Те са 7 братя, 6 братя и 3 сестри, но всичките само с риболов са се занимавали.

Тука в Бръшлен ли са?

Тука в Бръшлен, тука са всичките починали, няма живи между нас.

Какви са спомените ти от детството? Къде живеехте тогава?

Тогаз тука си живеяхме в тоз квартал. Тука се ожених. Тук си останах в нашата махала, бях постоянно при родителите си. Баща ми с най-хубавата риба ме е отгледал. И така прекарани детството, после училище, после работа. Ожених се, създадох семейство. Имам две деца прекрасни - дъщеря и син. Дъщеря ми, женена в Ловеч с две деца. Синът ми - тука в Русе и той с две щерки. Миналата седмица празнувахме на голямата внучка от Ловеч, тука правихме едно сватбено сбирчице.

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

Другите две момичета живеят на семейни начала. Тъй модерно сега. Радвам се на децата и на живота, че долу-горе ни дава смисъл да живеем.

Къде живеете, когато беше малка? Имаш ли братя, сестри?

Тука имам само една сестра. Тя е в Русе сега, женена там. Те живееха в Русе, аз си останах тука на село при майка ми. Първите години, като завърших седми клас, ходехме с родителите си на ТКЗС-то, ходехме на работа с бабите, с майките си да копаем, да жънем. После станахме пилчарки. Първо гледахме с една моя сученичка, гледахме пилета, кокошки, до 59-60-а година.

Татко ти беше рибар?

Татко - рибар постоянно. После излязоха с „Държавен риболов”. Иначе си бяха, те братски си имаха група, която те си изнасяха рибата. Имахме тука рибен магазин. Имаше, изнасяха си наряд, както казваха нали към тез, всестранка беше тогава кооперацията им.

Ама това преди държавния риболов?

Преди държавния риболов на частно са работили.

И те са били всичките братя?

Всичките братя наедно са си риболували, делили са си улова. Наряд са изнасяли към селкоопа там.

Какво значи да изнасяш наряд?

Ами имат си някакви норми. Кооперацията, която е - те си изнасят рибата, а кооперацията им плаща. Те си дават рибата и по държавен стандарт си получават парите. Колко са ги оценявали тогаз навремето - не мога да кажа. И после става „Държавен риболов”. Те работят вече към него, и получават материали: мрежи, всичко, което им трябва, от държавния риболов. Там вече образуват други бригади. Тогава вече, каквото изкарат - иде специален бригадир, беше от Ряхово, който им вземаше рибата там с отчети, с документи...

Къде беше това - на стоянките ли?

Ами там, на брега. И не се крадеше. Ивентари, винтери, дифани, навремето мрежи големи - всичко беше на брега. Не се крадеше, нямаше такива.

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

И там ли изкупуваха рибата или я носеха тука в Бръшлен?

Не, не. Там минаваха. Минава лодката на „Държавен риболов“, взема им рибата и я изнася оттам вече, където им е определено. Държавният риболов си имаше техни закупчици - те си изнасяха улова. А на рибарите им се отчиташе, само ако изнесат повече риба - получаваха и инвентар повече - мрежи, придобивки им даваха, с по-намалена цена.

Това до коя година долу-горе се случваше?

Ами, не мога да кажа точно годината, кога е било.

До 80-те години някъде?

По-рано е било.

Той татко ти до коя година работеше?

Баща ми 1986-а почина, тъй че тъй е било някъде към 65-70-а година - тогава вече започна „Държавен риболов“. После братята се отделиха на частно, като станаха пенсионери. Пенсионираха се с 26 лева пенсия. Баща ми получаваше 26, а пък майка ми 25 лева пенсия получаваша тогава.

Ти ми спомена, че си работила като телефонистка в „Напоителни системи“. Тук или на друго място?

Да, тука в селото, горе преди влизането в селото, тука имахме. На 23-а помпена станция беше телефонната централа. Там помпите смучеха водата. В селото Бръшлен беше 24-а помпена: оттам се подава вода за Малко Враново, за Юпер, дотам отиваше поливната вода. Там 20 години работихме.

Колко станции имаше? Щом ти си работила на 23-а и тука е била 24-а?

23-а, 24-а, 25-а, 26-а, 2А, има различни разклонения. Ние работехме за тези станции, обслужвахме ги. Поемахме заявки за вода: кои помпи колко вода да пускат - това ни беше задължението.

И как става? По телефона някой ти се обажда?

Да. Първо започнахме с номератор. После излязоха радиостанциите. После излязоха телефоните.

Паралел
Силистра

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

Interreg

Европейски съюз

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

Ама кой се обажда, кои са хората, с които говориш?

Всички станции са включени в централата с телефони и помежду си и ние ги обслужваме. А пък служителите на кооперациите - те идват и дават заявки: искам толкова вода за царевица, толкова за захарно цвекло, за овошки. И от станцията определят колко литра вода да пуснат, как да я разпределят. Ей това беше задължението.

И какво: помпената станция помпи вода от Дунава, вкарва я в каналите и водата се разпределя и заминава - така ли?

Да, да... Оттук отива на 24-а станция - там се пълни в голяма шахта, там има големи помпи. От 23-а хвърлят водата и пълнят шахтите на 24-а. 24-а пък товарят и продължават за 25-а, за Малко Враново. Оттам от Малко Враново вече разпределят до Юпер, до Сеслав и нататък. До Кубрат са стигали напоителните системи. Площите се напояваха и даваха много високи добиви.

Тука в селото сигурно много хора са работили на тези станции?

Да, много хора. На помпените станции имат помписти, които и през нощта дават заявки, дежурят.

Ти коя година започна да работиш?

Аз започнах от 1970-а. 20 години бях в системата. После работих три години към опитно поле, защото вече съм пенсионер.

Кой ги е строил всички тези системи?

Напоителна система е построена 1951-а година. Тука са имали бригадири, които са строили дигата, напоителните канали и всичкото туй нещо.

От някъде са идвали хора?

Така е. Трудова повинност е строила дигата - войниците. 1948-49-а година имаше трудова повинност от Търново. У дома имахме квартиранти: офицер със семейството си. Трудовците са строили всичко тука - тази, голямата дига.

Това са огромни съоръжения.

Огромно е. Обаче пък след като построиха, построиха и напоителната система, пуснаха я.

Паралел
Силистра

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

Коя година?

1951-а година е пусната напоителната система от 23-а помпена станция. 23-а, 24-а, 25-а - тези трите станции, които са главни.

Цялата система имаше ли си име?

Напоителна система „Бръшлен“ си беше тогава. А пък в Русе си има отдел. Там бяха счетоводните работи, директори...

Тая напоителна система как се свързва с блатата?

Има блата, долу има две станции, които отводняват. Те поддържат там нивото. Втора отводнителна се води. А долу на Калимок има друга отводнителна.

А пък другите всичките са напоителни, така ли?

Другите всичките напояват. А тези отводняват блатата - като се качи водата в блатото и го залива, те двете отводняват.

Сега в Дунава има ли повече или по-малко риба, отколкото по-рано?

Доколкото знам, всяка година намалява. Причините са рязкото спадане и повишаване на нивото на Дунава. Защото повечето иде отведнъж водата и след три-четири дни се източва. Няма постоянност за рибата, за да се въди. А пък сега, както виждате - 50 сантиметра е нивото на Дунав - направо няма риби.

Има ли връзка между блатата, дигата и рибата?

Не, не, не, няма.

А това, че са построили дигата, не пречи ли на рибата?

Преди години, преди да бъде построена дигата, водата е идвала тука до селото. Като дойде водата, Дунавът, и прелива. Те са строили дигата, за да предотвратят туй идване на водата.

Чувала ли си, като си била малка, за такива големи наводнения?

Паралел
Силистра

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

Interreg

Европейски съюз

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
Търговско-промишлена палата

Водата е идвала ей-тука до нас. В нашата къща не се е наводнявало, но на долната улица къщите са се заливали. Мазите пълни. Това е от детските ми спомени - преди трудовата повинност, които копаеха каналите...

Можеш ли да ми обясниш какво значи трудова повинност?

Ами, войниците, които са трудоваци, които са трудовата армия, дето са работели. Те са строили всичко тогава.

И във вашата къща е имало офицери?

Да, офицери от Търново бяха, търновско поделение. Тука бяха на квартири. Даже в майкини ми е имало снимки на офицера. Постоянно идваха, после уважаваха родителите ни, че са ги подслонили, че са живели тука.

Преди години имахме дървени мостове пред всяка къща, а пък каналът - открит. И ние, детските години - тука в канала. И като пуснат водата, ние сме по цял ден, цапкаме из водата. Всичко живо, ей така като има малко слънце и вътре у канала. После се наложи да го затворят канала, покриха го. Щото и моята майка падна с племенника ми у канала. Като излиза и то на самия ръб беше от къщата, от която излизат, и тя носи детето, и като стъпва, и пада в туй. И тогава имаше, нали виждаха, че има неприятни неща и се наложи...

Каналът всъщност е част от напоителната система?

От системата е, да.

У твоите приятелки или роднини имаше ли също настанени хора по времето на строежа?

Ами нямаше такива, не. Те може би са използвали това, че тука му е бил районът на офицера и заради туй е ползвал този квартал.

Разкажи ми сега за лодките, за твоята лодка?

Ами, какво да ти кажа, лодката е наследена от чичото на братовчедка ми. Тя имаше братче по-малко от нея. Той току-що трябваше да се пенсионира, обаче почина. Имахме големи планове, като се пенсионира да си продължим. И с него излизахме на риболов. Радвахме се на всичко, което е.

С мрежи ли ходехте?

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

С мрежи ходехме. Запознати сме с мрежите: дифани, с фации разни. И тя беше по-майстор на кормуването на лодката. Тя се слагаше и на мотора. Също се движехме и с мотор. Ходехме до долу - Иванчова колиба, не знам каква колиба... Ама там имаше един водовъртеж. През този водовъртеж се минава. Оттам си пускахме мрежите. Става 10 часа, ние тогаз пускаме фации разни, мрежи.

Вечерта?

Вечерта, да. После вече почнахме по станочета, по тъй, по-малки неща, но винаги двете. Тя беше много борбена и аз имах голям кураж с нея. Сядах в лодката, не ме беше страх. Де да знам защо, но не изпитвах никакъв страх с нея. Все помня като мина един кораб - много големи вълни правят тези, големите, туристическите кораби. Като минават, те правят много големи вълни. Ние вървим с мотора и аз се държа тъй, седнала, а тя - отзад на мотора. И като минахме тази голямата вълна, ние бяхме много близо докъм брега. Те там още повече са вълните. И аз като почнах да подскачам, тогаз видях най-голям страх. Сега като видим, че някой кораб туристически минава, викам: „Дай, изкарай ни навън.“ Или караме навътре повече на Дунава и там, там е по-тихо. Но никога не съм изпитвала страх с нея. Тя беше много борбена. И тя вече - годините й станаха много.

Плуваш ли добре?

А, плувам. Колкото да не се удавя. Пък може би, не съм пробвала де, не съм попадала в такива ситуации. То, като си облечен в лодката, отиваш с ботуши, с много работи. Има и случаи, които... Нали тез от ВИММЕСС, дето се издавиха там, ако сте чували, професори, родители... В такъв момент не можеш да си помогнеш. Тъй че, толкова години сме работили с нея, не ни се е случвало нищо такова.

Какво правите с уловената риба?

Ами, какво да ти кажа, имаме много приятели. Като се върнем, на този - кесийка, на она - торбичка, на нас - и толкоз. Ний колко, просто за удоволствие. Не сме имали търговски мисли.

Кой е най-големият улов? Коя е най-голямата риба?

Ами, най-голямата риба. Ние, понеже сме по-нищожни рибарки, сме хващали сомчета, хващали сме и бели риби, хващали сме и такива, но гледаме да си ги поделим ние. Много интересно беше, една вечер отиваме, пускаме фацията, и свършваме крайното, и аз хващам въжетото, тя изкарва лодката, и започваме да теглим. В туй време пред нея пада един толстолоб у лодката. И аз викам: „Оле, какво е туй?“ Тя вика: „Дива котка.“, пък то толстолоб. Той като усети, нали това,

Паралел
Силистра

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

Interreg

Европейски съюз

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

той е много пъргав толстолобът и скача в лодката. И почваме да работим. С толстолоби сме имали повече. Даже дори като почнем да вадим мрежата и викаме: „Поне две или поне едно да ни се хване.“ И така сме си ги поделляли за нас, не сме имали търговски мисли за нещо.

Има ли наричане? Трябва ли нещо да направиш, за да имаш, да ти дойде рибата?

О, не. Туй е фантазии. Няма нищо. Всичко е до късмет. Ако наистина улучиш момента, когато има риба, ако знаеш точно местенцето, къде е добро. Сега, долу-горе знаеш, днеска пускаш тук, другият път на другото място.

По какво си личи, че е хубаво мястото?

Ами ние гледаме, пробваме. Така, днеска или таз вечер слагаме на едно място. На другата като не даде, отиваме, чистим си на друго място. И тъй.

Ако сънуваш нещо?

Не, глупости, не. Аз не съм от тез суеверни неща. Не вярвам. Не вярвам на суеверия.

Ами Никулден?

Никулден, навремето имаше много рибари, които там празнувахме. Тука си правехме рибници, отиваме там на Дунава, там празнуваме. Весело.

Когато беше малка? Когато татко ти беше рибар?

Не, не, баща ми, когато - не. Говоря, когато вече с братовчедка ми риболувахме. И там бяха и Стефкови, и други, Илия имаше и други починали.

Всъщност как се прави рибникът?

Рибникът ние го правим с орехи. Обезателно от шаран се прави.

Ама разкажи ми сега. Вземаш шарана...

Шарана го вземаш, изчистваш го, осоляваш го. Трябва да заветря 2-3 дена, да е заветрял. И тогава вече го пълниш, правиш, чукаш орехи. Ние го правим с изпържване на лук, орехите пържим. Напълваме рибката, овързваме я, печем я на скара отдолу. И така, рибника тъй го правим. Правим си обезателно, пита си печем. Трябва да има на празника пита, вино, ракийца.

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

Има ли нещо на питата отгоре, някакъв знак?

Не, не, не сме я правили, не сме я правили. Ами ние вече сме по...

Съвременни?

По-съвременни, пък сега по-мързеливи, като че ли. Всичко готово и май изоставяме някои неща. Но туй са от младите години, когато бяхме по-млади де, туй говоря. Сега вече жал ми е, че не мога да отида. Ние с нея три километра и половина сме ходили - до лодкостоянката - ние качваме колелетата и заминаваме. Натоварени с щайги, вътре с вода, с всичко, продукти. И зимата сме ходили, братчето й като беше живо. Тикаме колелетата или шейната. Влачим ги и сме ходили тъй по снега много.

Шейната кой я дърпа?

Ами, шейната ние я дърпаме. Васко е идвало момчето - братчето на Нуцка, но то се поболя и почина.

Как се казва братовчедка ти?

Атанаска, викам й Нуцка. Тъй й викаме - Нуца.

А през зимата?

През зимата ходим. Имаме печки. Имаме си дърва. Палим си „Перник“-а. Ядем, пием, веселим се. През цялото време си поддържаме огъня. Събираме се, оставаме за вечерта. Има си мрежички, които ги оставяме през нощта и сутринта на рано ходим, претърсим рибата. Прибираме се. И докато се приберем, и то станало обяд.

Чувала ли си на замръзнал Дунав да се лови риба?

В миналото съм чувала за баща ми много. При нас помня 1964-а година имаше замръзване на Дунава. От това, което съм запомнила, идваха от Търговище, поделение от Търговище, които гърмяха Дунава. Аз тогаз пък бях животновъдка в ТКЗС-то. Там бяха в сеновала построени оръдията. Оттам стреляха в Дунава, за да разбият водата.

Ама тука от село?

Паралел
Силистра

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

Interreg

Европейски съюз

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

От селото. Накрая на селото, където сега е кооперацията, там ни беше стопанският двор. От стопанския двор, оръдията бяха насочени натам, биеха до Дунава. Оттам военните разбиваха Дунава.

Откъде, казваш, са дошли?

От Търговище, поделения от Търговище.

Не ви ли беше страх?

Е, за какво да ни е страх? Не знам защо, не сме изпитвали страх. Ние бяхме в стопанството животновъди, и моят съпруг беше животновъд. Накрая като разбиха Дунава и тръгнаха, вземаха едно агне и тука тъй у моята стаичка направихме един голям банкет. Военните - игра, смях, песни и така се разделихме. Доскоро имахме спомени, поздравявахме се. Като дойде демокрацията, се забравихме. И така, туй съм запомнила. А пък от баща ми помня, че като замръзвал Дунав, като се оттегли, са оставали големи хралупи. И баща ми вика, по-млад бил, той е най-малкият от братята, и каза: „Тръгнах ей така от хралупка на хралупка да гледам по Дунава, какво е.” И тогава вълци имало - от Румъния са минавали. И все помни този случай, като братята му викали: „Бягай, защото това е вълк!” Той мислел, че е куче. Туй съм запомнила от баща си. А пък 1964-а беше замръзнал Дунавът, тука го разбиваха с оръдия от стопанството. И нататък вече - към Силистра, продължаваха разбиването. Други години имаше по-леко замръзване, ама нямаше такива разбивания. Много пъти се е случвало, понеже пада водата, ледът остава по-нагоре и цяла нощ чуваш „прас, прас, прас, прас, прас”... Когато беше замръзнало минаваха различни животни - вълци, и други животни, ама не ни е било страх. На фургоните сме стояли - две самотни женички, но никога не сме изпитвали страх, нито от животни, нито от нищо. Страшното е това, че остаряхме. Ей това е най-страшно, а спомените си остават.

Каза, че правиш хубава рибена чорба - кой те е научил? Каза: „Баща ми е рибар, най-хубавата рибена чорба”...

Татко ми е разправял, че като отидат на Дунава, сутринта си определят един от братята, който остава да прави чорбата. Другите отиват за риба. Първите, които донесат риба, е за чорбата. Чорбата на Дунава ставаше много вкусна, защото е от най-различна риба. Те слагаха сом, слагаха чиги, скумрия, мряна. Слагат най-различна риба. Те не я застрояваха, както сега ние си правим застрояка. Тази риба, в която има хайвер, тя прави рибата бяла, чорбата става бяла. В детските си години си спомням, че имаше оризище - тука при нас, на брега, на тази отводнителна, дето е за Цар Самуил, имаше оризище. Идваха от Пазарджик - бяха бригади, които строяха и сяха оризище. Говоря за 1959-60-а година. И ние ходехме като деца, като

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

завършихме 7-ми клас, тука се събирахме. Идеха от Голямо Враново момчета, момичета, събираме се цяла група и пеш през полето отиваме там на оризището. Там чистехме ориза, газим цял ден. Оризището в едни големи ями се прави. Сее се отгоре. И тез, младежите от Пазарджик, имат радиограмофони. И ние на обед там се събираме на колибата. Имаше готвачка, която им готвеше, една лелка. А пък баща ми казва - като мине корабът - в единайсет и половина минаваше корабът - като видиш, че корабът минава с пушека, идвайте. Аз вземам нашите момичета и отиваме. Татко ни разсипва чорбата, наядваме се. И тъй, това ми са най-веселите години... Вървахме задружно по два-три километра. Минаваме през слънчогледи, царевици... Нямахме да се блуждае тъй... Всичко беше задружно.

Кое училище си завършила? Какво образование имаш?

Тука основно образование, до седми клас. А пък осми клас учих вечерно в Сливо поле, да взема осми клас, да стана голяма висшистка. Ама, какво да правим. Така е бил животът.

Много ти благодаря за този прекрасен разговор, който направихме!

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ ФОНД ЗА РЕГИОНАЛНО РАЗВИТИЕ
ИНВЕСТИРАМЕ ВЪВ ВАШЕТО БЪДЕЩЕ!

БЪЛГАРСКО ПРАВИТЕЛСТВО

Българо-румънска
търговско-промишлена палата

Име на съставителя/редактора: БРТПП
Адрес: ул. „Войводова“ 12-14 Русе
Телефон: 082507606
Електронна поща: info@brcci.eu

Проектът “Мемофиш” е съфинансиран от Европейския съюз чрез Европейския фонд за регионално развитие по Програма Интеррег V-A Румъния-България.

Стойност на финансирането от ЕФРР: 423 921.71 евро

Проект „Мемофиш. Памет и бъдеще. Истории за дунавската цивилизация“,
eMS ROBG-420

Дата на публикацията: декември 2018 г.

Съдържанието на този материал не представлява непременно официалната
позиция на Европейския съюз

www.interregobg.eu

РЕГИОНАЛЕН ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ - РУСЕ

Interreg

Европейски съюз

www.interregobg.eu